

Gud, Buddha, Den store ånd, Allah, Naturens kraft, alt er navn på det unevnelige, det som begynner der språket slutter.

I en kultur av språk, er alt dette i bakgrunnen. På den åndelige veien kan bakgrunnen sluke forgrunnen, så du kan bli hele den du er.

Den kraften som er så mektig at språket ikke kan beskrive det, kalles ofte det hellige. Det er helt, udelelig og alltid. Men språkest funksjon er å dele opp og adskille. Så i enhver sammenheng er det hellige i seg selv utilgjengelig for ord med sin avgrensede betydning.

Derfor er det hellige i bakgrunnen i en kultur som i hovedsak bygger på ord. Mystikeren bygger ikke på ord, men er i det bakenom ord. bakenom sansningens verden.

For det som er bak språket og som kan bare nås gjennom å gå ut av sansningens verden, selv ut av de første og avgjørende og rene sansninger.

Det unevnelige er er å finne hjem. Det er det som alltid er. Det er rent og uten jeg, med alt det som jeg binder til seg for å lage en personlighet, et jordisk vesen i verden, med personlig smak, stil og smerte, med eiendom, usikkerhet, utilfredshet, skyggesider, hemmeligheter, rollespill og ufrihet.

Uten jeg, meg og mitt, og befridd fra all omklamring og fri fra alle lojaliteter og plikter, der er den crazy sjamanen, er mystikeren, er væren. Væren er uten ytre bud og påbud, Naturens kraft er uten mangler, Den store ånd bærer ikke nag. Den som hviler i Guds favn er for evig trygg.

Jeg, meg og mitt skygger over væren, bringer inn alt det som adskiller og spalter opp. Det fortrenger det hellige med kampen for tilværelsen.

Alt som adskiller samler seg i egolag mellom hverdagssinnet og det hellige. Egoet pøser på med sine utrettelige avsporinger og tilleggsbetydninger for den som prøver å trenge gjennom lagene. Alt i alt gjør egoet alt for å hindre den enkelte å nå de første sansninger, de som kommer fra det hellige og som er døren tilbake dit, inn i mysteriet..

Egoet ligger ofte som et kompakte mørke mellom det jordiske og det opphøyde, den doble og den mangedoble himmelfaringen.

Den som kan skape en lysende sti gjennom disse tåkelagene, nå gjennom labyrinten og finne friheten over den høyeste horisonten, får som gave en direkte kontakt med Den store ånd.

Da kan man bytte ut innholdet i alle de tvilsomme egolagene, erfaringene og følelsene man er full av, med mer oppløftende erfaringer og følelser, slike som kommer direkte ut fra det som er bakenom.

Gjennom slike erfaringer avslører man etter hvert egolagene, med all sin frykt og uikkerhet. Den som blir forankret i det bakenom trenger ikke lenger illusjonen om at egofeltet er hele ens unike personlighet. Stadig fler gjennomskuer forresten denne tillærte personligheten. Da kan fryktfølelsene som dukker opp innenfra byttes ut med med opprinnelige og opphøyde erfaringene.

I samarbeid med Den store ånd kan gamle tankemønstre nappes ut og erstattes med mer ønskede tilstander.

Da kan jeg tviler på mine evner kan byttes ut med jeg er fylt med Naturens kraft.

Jeg får det ikke til kan byttes ut med Den store ånd arbeider gjennom meg.

Noe er egentlig galt med meg kan byttes ut med jeg er hel og hellig, osv.

På denne måten kan alle begrensede tankemønstre på alle livets områder nappes ut og erstattes med mer romslige og befridde tilstander, så man tilslutt kan skifte ut

Jeg med væren.

Ailo Gaup